

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Lov nr. 114 af 24. marts 1970 om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Folketingstidende 1969-70, FF sp. 3233, 3442, 3605 og 4473, tillæg A sp. 2369, tillæg B sp. 673, tillæg C sp. 321) er senest bekendtgjort ved lovbekendtgørelse nr. 480 af 8. august 1988.

Lovforslaget indeholder en omlægning af reglerne om mobilitetsfremmende ydelser.

Bestemmelserne om mobilitetsfremmende ydelser blev i sin tid indført for at mildne konsekvenserne af en eventuel fjernanvisning. Bestemmelserne blev indført i en periode, hvor der var få ledige, og hvor der i enkelte regioner kunne være mangel på arbejdskraft med de ønskede kvalifikationer.

I de sidste 3 kalenderår er de samlede statstilskud hhv. 6,5, 7,0 og 6,1 mill. kr., hvortil kommer bidrag fra amtskommunerne på årligt ca. 2,0 mill. kr. Set i forhold til det økonomiske omfang er administrationen af ordningen omfattende og ressourcekrævende.

Det er endvidere yderst tvivlsomt, i hvilket omfang de nuværende mobilitetsfremmende ydelser er bestemmende for den geografiske mobilitet.

Det er normalt, at der kun søges om støtte ved overflytning til beskæftigelse, om hvilken der allerede er truffet bindende aftale med arbejdsgiveren. Støtten anvendes fortrinsvis til reduktion af omkostningerne ved en allerede aftalt overflytning eller ved opretholdelse af 2 boliger.

Effekten af de mobilitetsfremmende ydelser med henblik på løsning af flaskehalproblemer og geografisk mobilitet må derfor efter de nugældende regler betragtes som yderst ringe.

Hertil kommer, at de personer, der har fået mobilitetsfremmende ydelser, kun i meget begrænset omfang har været specialarbejdere og faglærte arbejdere. Ydelserne er næsten udelukkende givet til højere uddannede og funktionærer med mellemteknikeruddannelse og ofte ved ansættelse i den offentlige sektor.

Det er endvidere bemærkelsesværdigt, at en væsentlig del af midlerne til tilskud går til dobbelt hus-

førelse, der i realiteten *modvirker* bestræbelser på en mere permanent overflytning af arbejdskraft.

Det er i denne situation naturligt, at Regeringen interesserer sig for muligheden af at kunne anvende de midler, der i dag ydes efter reglerne om mobilitetsfremmende ydelser, på en sådan måde, at det bliver lettere at motivere både virksomheder og arbejdssøgende til at indgå arbejdsaftaler, der forudsætter bopælsskifte.

Regeringen foreslår derfor, at der til afløsning af de nuværende regler om mobilitetsfremmende ydelser tilvejebringes hjemmel for, at Arbejdsformidlingen kan anvende midlerne til at fremme kontakten mellem arbejdssøgende og arbejdsgivere fra forskellige geografiske områder og dermed bidrage til øget mobilitet.

Som nye støttemuligheder foreslås tilskud til dækning af udgifter til jobsøgning og til annoncering og gennemførelse af virksomheders informationsmøder forud for besættelse af ledige jobs. Endvidere foreslås det, at der indføres en adgang til administrativt at fastsætte retningslinier for ydelse af økonomisk støtte til andre formidlingsaktiviteter, der kan understøtte mobiliteten på arbejdsmarkedet.

Det er i lovforslaget forudsat, at Arbejdsformidlingen udover at anvende midlerne til støtte til private initiativer tillige skal kunne benytte midlerne til iværksættelse af egne initiativer, eksempelvis til annoncering i dagspressen m.v. efter ledig arbejdskraft og ledige jobs.

Det er hensigten, at nyordningen skal administreres regionalt. Det betyder, at det alene er det regionale arbejdsmarkedsnævn, der inden for de af arbejdsdirektøren efter drøftelse med Landsarbejdsnævnet fastsatte økonomiske rammer og de fastsatte overordnede retningslinier vurderer behovet for hvilke initiativer, der skal iværksættes.

Det enkelte arbejdsmarkedsnævn kan således vælge, om det ønsker at fokusere på udvalgte brancher eller særlige persongrupper, om det ønsker at iværksætte initiativer til »eksport« af ledig arbejdskraft – eventuelt til arbejde i udlandet – eller om det vil søge arbejdskraft til regionen.